

בס"ד יח' אדר ה'תשפ"ג
 הדלקת נרות - 17:26
 צאת השבת - 18:17
 רבנו תם - 18:59
שעון חורף - מהלוח המדויק של "אור החיים"
 ע"פ "אופק תל אביב"

שנה עשרים ושלוש - עלון מס' 1148
@ שבת פרה - מוציאין ב' ספרים.
 ניתן להקדיש העלון והסעודה הרביעית
לרפואה, ברכה, פרנסה טובה, זיווג, הצלחה,
 ולהבדיל לעילוי נשמת יקיריכם.
 טל' המערכת: 08-9437333, 054-7743834

אברהם יגל

לעיני בבאי מוסאי בן אברהם וזליכה ז"ל
 לרפואת ולהצלחת כל עם ישראל ובכללם לאברהם יגל בן רעות נ"י

פרשת כי-תשא

ש"ב שבת פרה

הרה"ג יצחק יוסף שליט"א
 יחל את שיעורו בלויין
 בבית הכנסת "אוהל מועד"
 במוצ"ש בשעה 20:30
סגולה טובה להשתתף

כפטידין: "יוחי דבר ה'"
 (יחזקאל לוי)
 מרתק - ראו בעמוד 2
 מכל מלמדי השכלתי

אך את שבתתי תשמרו

"אך" מיעוט הוא, כמו גבי הגעלת כלים שכתוב "אך את הזבח ואת הכסף", ודרשו חז"ל שה"אך" בא למעט את החלודה והעופרת. שיש לנקות לפני ההגעלה את החלודה, כמו"כ אפשר לדרוש כאן שלפני שבת יש לנקות את החלודה מן הגוף, ולטהר את עצמו בתשובה לקראת שבת, כדי שיכנס לשבת כשהוא נקי, ואז יוכל לקבל את השבת בשלמות.

"כי טושת ימים טושה ה' את השמים ואת הארץ"

וביום השביעי טושת ימי וינפש"
 אמר רבי שמעון בן לקיש: נשמה יתרה נותן הקב"ה באדם ערב שבת, ולמוצאי שבת לוקח אותה ממנו. שנאמר: "וביום השביעי שבת וינפש" - כיוון שעברה השבת וי (אוי), אבדה נפש! (המלה) "וינפש" נפרדת לשתי מילים: (י-וינפש). (פרפראות לתורה).

"ויראו בני ישראל את פני משה כי קרן עור פני משה"
 כאשר פניו של אדם קורנים, הכוונה "מאיר פנים", יש לכך סגולה נפלאה ליצירת תחושה ואווירה טובה לכל הסובבים אותו וכשם שאדם מאיר פנים לזולתו כך יאירו לו פנים בשמים.

"ובללב כל חכם לב נתתי חכמה"
 חז"ל אומרים שה' נותן חכמה לחכמים. שואלים איך יקבלו את החכמה הראשונה, יש מפרשים שפירשו שהכוונה לאלו שיש להם יראת שמים שנקראת חכמה ככתוב "ראשית חכמה יראת ה'". ויש מפרשים שה' נותן חכמה לאלו שרוצים את החכמה ויודעים להעריכה.

"אך את שבתתי תשמרו"
"אך", ראשי תיבות איר, כיתר, המשפיע בשבת. מבאר הבן איש חי, מלאכי השרת אומרים שירה רק ששה ימים בשבוע כי יש להם רק שש כנפיים. "אך" - רמז ראשי תיבות כנף אחד. שזה היתרון שיש לישראל בשבת על פני המלאכים.

פינת הניבים והפתגמים
אותיות פורחות באויר =
מלים ערטילאיות, מלים ריקות וחסרות כל.
דוגמה: לאחר קריאה מעמיקה של הפתבה הגעתי למסקנה שכל מה שנכתב אינו אלא אותיות פורחות באויר.
מקור: גוילין נשפין ואותיות פורחות באויר [עבודתך זרה יח] כאן כפשוטו.
 (ניבונוכן)

- מעיניי הפרשה:**
- ← הוראות על תרומת מחצית השקל.
 - ← מעשה הכיור וכנו, הוראות להכנת שמן המשחה וקטורת הסמים.
 - ← משה מְמַנֶּה את בצלאל ואהליאב על מלאכת המשכן וכליו.
 - ← אזוהרה מיוחדת על שמירת השבת.
 - ← חטא מעשה הגגל, ועונשו.
 - ← משה עולה להר סיני בפעם השניה, לסליחות.
 - ← אחר ארבעים יום מקבל משה את הלוחות השניים, וקרינת עור פניו של משה.

"כי תשא את ראש בני ישראל"
 אמר הקב"ה למשה: כל מה שאתה יכול לרומם את האומה הזאת, ישראל, רומם אותה וכאילו אותי אתה מרומם, שנאמר: "כי תשא את ראש בני ישראל" ואין ראשם של ישראל אלא הקב"ה. (פסיקתא רבתי ז).

"זה יתור" (לי י"ג)
רש"י: הראה לו כמין מטבע של אש. נמשלה המטבע לאש - כמו שיש אש שיכולה לשרוף ולהשמיד, וגם לחמם ולהביא תועלת, כך גם המטבע - אם אדם מתנהג בכספו שלא כהוגן, יכול לשרוף ולגרום נזקים, ואם מתנהג כשורה לצדקה וגמ"ח אזי מביא תועלת לאדם וזוכה לכל הטוב. (נועם אלימלך)

"זה יתור" (לי י"ג)
 מרמזת מטבע של אש, שכמו שאש יכולים ליהנות ממנה כמה אנשים ביחד, והאש לא נחסרת יותר עי"י זה, כך הנותן אינו נחסר מנכסיו ואינו מפסיד כלום.

"העשיר לא ירבה והדל לא ימעט"
 יש שפירשו פירוש יפה: העשיר לא ירבה, העשיר לא יחשוב שע"י שמקמץ ליתן צדקה ע"י כך ירבה לו נכסיו. והדל לא ימעט, שהעני לא יחשוב שע"י שנותן צדקה יתמעטו נכסיו, אלא גם העשיר הנותן צדקה לא יחסר לו כלום וגם העני לא יתמעטו נכסיו.

"וביום השביעי שבת וינפש"
"וביום השביעי שבת וינפש" סופי תיבות "שתים", רמז לשתי נשמות שיש בשבת. (בעל הטורים)

הסירו מכתול מדרך עמי! העלון טעון גניזה. אין לעיין בעלון בשעת התפילה וקריאת התורה. במקום שיש עירוב, יש לטלטל ע"י קטן. ניתן להוריד את העלון באתרים הדתיים "לדעת" ו-"חידוש": <http://www.hidush.co.il/> <http://ladaat.info/>

הלכות פסח

היות ואנו עומדים סמוך ונראה לחג הפסח, ודיני הפסח מרובים מאד, על כן אנו שונים את כל עיקרי דיני החג.

בגמרא במסכת פסחים (דף ו':) אמרו: "שואלין בהלכות הפסח קודם הפסח שלושים יום". ובפשיטות נראה, כי כוונת הדברים היא, שלושים יום קודם לחג הפסח, כי להפסיק מכל הלימודים, ולהתחיל בלימוד הלכות הפסח. יש לציין, שאף שאין חיוב ללמד ברבים הלכות פסח שלושים יום, מכל מקום כל אחד ואחד מחויב ללמוד הלכות הפסח היטב, שלא יבא חלילה לידי מכשול בימים אלו שהלכותיהם רבות מאד.

א. הקונים מצרכי מזון לפסח יזהרו מאד להניחם במקומות מיוחדים ושמורים, ובפרט כשיש בבית ילדים קטנים, והדבר מצוי שהולכים עם פרוסות לחם בידם, ומפוררים דרך אכילתם, ויש לחוש פן יפלו מפירווי החמץ אל מצרכי המזון של פסח. וכן בשעה שעקרת הבית עסוקה בניקוי וברירת האורז לצורך הפסח [לבל ימצא בו חיטה], והילדים באים על ידה, ופתם בידם, יוכלו לגרום בלא יודעים לנפילת פירווי חמץ לתוך האורז הכשר לפסח, וידוע שחמץ בפסח אוסר במשחו, שאפילו באלף אינו בטל. [חזון עובדיה פסח עמ' נב, ובמהדור'ב עמ' פא].

ב. אין לקנות מצרכי מזון לפסח מאדם שמוכר בחנותו דברים האסורים, כגון קופסאות שימורים של בשר או נקניק טרפה, או גבינות של גויים וכיוצא, כי אין לו נאמנות על כשרות המצרכים לפסח. אבל מותר לקנות ממנו קופסאות שימורים או שקיות סגורות עם חותמת של הכשר מוכר. [חזון עובדיה על הלכות פסח עמוד נב, ובמהדורת תשס"ג עמוד פא].

ג. פירות יבשים כגון צמוקים שיזיפים שריגרות משמשים וכו"ב, אחינו האשכנזים נוהגים בהם איסור, אלא אם כן לצורך חולה שאין בו סכנה, שאז מתירים. אבל מנהג הספרדים ועדות המזרח להקל בהם ולאוכלם בתוך הפסח, אך יש להזהר מאד מתערובת קמח בתאנים מיובשים. [חזון עובדיה, הלכות פסח עמוד סו. ובמהדורת תשס"ג עמוד קיז].

ד. יש להזהר שלא לקנות בפסח בוטנים וגרעינים קלויים הנמכרים בשוק, אם אין עליהם השגחה מרבנות מוסמכת ומוכרת, מפני שמעריכים קמח במלח שעליהם. [חזון עובדיה על הלכות פסח עמוד סו. ובמהדורת תשס"ג עמוד קיז].

ה. המלח הדק כשר לפסח, גם אם אין עליו הכשר מיוחד לפסח. אך אם המלח בא בשק, יש להקפיד שהשק יהיה נקי מכל חשש קמח וכיוצא. [חזון עובדיה פסח עמ' סו. ובמהדורת תשס"ג עמוד קיז].

ו. הסוכר מותר באכילה בימי הפסח, ומי שנהג שנים רבות שלא לאכול סוכר בפסח, אם עשה כן מפני שהיה סבור שהוא אסור מן הדין, רשאי לבטל מנהגו בלי שום התרה, ואם נהג כן משום חומרא לגדר וסייג, ורצה עתה לחזור בו ממנהגו, יעשה התרה על מנהגו, ויתחרט על שלא אמר בלי נדר בשעת קבלת מנהגו. [חזון עובדיה, פסח ע' סד].

ז. התה והקפה מותר לשתותם בפסח, אך כיון שכיום תעשית המזון התפתחה, ויש לחוש ששורין את עלי התה בעמלין של חיטה, לפיכך יש לקנות עם הכשר לפסח. ואם בעל החנות טוחן את גרגירי הקפה אצלו בחנות, יש להזהר שיהיה ירא שמים שגוהר להכשיר הריחיים ולנקותם היטב מתערובת חמץ. [חזון עובדיה על הלכות פסח עמוד סו].

ח. יש נוהגים שלא לשרות המצה במים, בכל ימי הפסח, שמא נשאר עליה מעט קמח אחר האפייה ויבוא לידי חימוץ. אך מעיקר הדין מותר לשרות המצה במים בפסח, ובפרט יש להקל בזה בזמן או בחושש בשיניו. ואפילו בליל הסדר. ואם נהג כן לחומרא וידע שמצד ההלכה מותר, ורוצה להקל, יעשה התרה בפני שלשה, על שלא אמר בלי נדר, ואם סבר שכך היא ההלכה, אין צריך התרה. [שו"ת יחזה דעת חלק א סימן כא].

מכל מלמד השכלתי

שבירת הלוחות - גאוות היחידה!

”וישבר אותם תחת ההר”

בפרשתנו משה רבנו עולה לקבל את התורה ביום ז' בחודש סיון ויורד ארבעים יום אחרי כן ביום י"ז בתמוז, וכשנוכח שעשו את העגל, שובר את הלוחות. מיום י"ח בתמוז עד ר"ח אלול שהם ארבעים יום נוספים, עומד משה בתפילה, ובר"ח אלול לאחר שה' קורא לו לעלות שוב להר, שוהה משה בשמיים ארבעים יום ואז אומר לו הקב"ה ביום הכיפורים: **”סלחתי כדברך”**.

מה הועילה שבירת הלוחות! ?!

אומרים חז"ל משל למה הדבר דומה :

למטרוניתא שעזבה את המלך והלכה לאיש אחר ובאו וסיפרו זאת למלך. קרא המלך לשופטי הממלכה שיפסקו את דינה למיתה שהרי היא אשת איש !

ראה זאת השושבין וקרע את הכתובה של המלכה וטען לפני המלך, כעת אין שום ראייה שהיא הייתה אשת איש...

הנמשל הוא :

כך משה רבנו בעצם זה ששבר את הלוחות, הסיר את הקטרוג על עם ישראל שבחר בעגל במקום בורא עולם.

עדיין לא ברור : לשם מה הכניס משה רבנו את הלוחות השבורים לארון הברית? והלא הן מזכירות את החטא !!

משל למה הדבר דומה :

לאחד שנכנס לחנות מתנות ויקרנית ומחפש מתנה "מיוחדת" לחמותו.

תוך שהוא בוחן את המבחר, הוא שומע את המנהל צועק על עובד חדש ששבר אגרטל חרסינה יקר מאוד .

להזדמנות כזו לא חלם. הוא ניגש לבעל החנות ובמחיר סביר שילם עבור איסוף השברים, ארזיתם והמשלוח למסיבת יום ההולדת תוך בקשה שהשליח יפיל את המתנה בטעות - כביכול לפני דלת הכניסה ...

התוכנית מתבצעת בשלמות וכולם מנחמים את החתן : "לא נורא - העיקר הכוונה" ...

הכל היה מסתיים באופן מושלם אלמלא החליטה הגיסה לפתוח את הארזיה ולבדוק איך נראית המתנה !

לא הייתם רוצים להיות במקומו של מיודענו כשחמותו ראתה שהעובד הטיפש ארז כל שבר בארזיה נפרדת...

משה שם את הלוחות השבורים להורות :

שאדם שלא זוכר את שגיאות העבר, איננו יכול להתקדם אל עבר העתיד בצורה בטוחה ובפרט שאלו הביאו לאחדות העם ואמונה בה' .

השבר הוא גאוותינו...

הסוכריות שהביאו תינוק לעולם !

הסיפור הבא התרחש בחודש שבט תשע"ט, ומעשה שהיה כך היה: בבית המדרש הגדול של חסידי וז'יניץ בקרית מלך רב – קרית וז'יניץ המעטירה בבני ברק, היתה זו שבת 'עליה לתורה' ברוכת חתנים השמחים בחתונתם.

עשרה חתנים עלו לתורה לקראת נישואיהם באותה שבת, והשמחה היתה גדולה.

כנהוג, כל חתן העולה לתורה, זוכה ל'מטח' שמח ומרגש של סוכריות ומיני מתיקה, המושלכים אליו מעזרת הנשים.

בנוהג שבעולם, בשבתות ברוכות חתנים, מודיעים מראש לבני המשפחה באיזו עליה יעלה החתן 'שלהם', על מנת שיוכלו להיערך ל'התקפה' המתוקה' על ראשו של החתן הנרגש.

אך נהגו גם באותה שבת, אולם קרה מה שקרה:

חדד החתנים עלה לתורה, ולנוכח אי הבנה מצערת – בנות משפחתו שבעזרת הנשים הבינו שיעלה רק בהמשך. למעשה, החתן סיים את הברכות וכבר הגן על עצמו בטלית מפני הסוכריות העתידות להתעופף לכיוונו – אולם דבר לא נזרק...

רק שקט, מצמית, מבייש, כואב כל כך...

בנות משפחתו שבעזרת הנשים הבינו את הטעות, ניסו להשיג את הסוכריות. אולם חוסר ההיערכות שלהן היה בעוכריו של החתן דן, שכאשר הקהל כולו עומד ומשורר והכל ממתינים לסוכריות המתעופפות – דבר לא הושלך מעזרת הנשים.

כלום לא קרה.

החתן הסמיק והחוויר חליפות, בשלב מסויים אף נשא עיניו לאחור לראות אם מישהו שם לב שעלה לתורה – אחד המעמדים המרגשים בחייו, ואז הבחין כי כמה אנשים באים ללחוץ את ידו בנסיון כושל לפוגג את הלחץ והמתח...

הוא טמן את פניו בטלית, לא כדי להתמגן מהסוכריות, אלא כדי להתגונן מהבושה הנוראה. הוא לא האמין שככה יעלה בגורלו, שהוא יהיה החתן היחיד בהיסטוריה שעלה לתורה בשבת שקודם נישואיו, אולם איש לא טרח להשליך לעברו ולו עטיפה של סוכריה...

חלף רגע ועוד רגע, רגעים שבעיניו נראו נצחיים, אולם הגבאים התעשתו והמשיכו בקריאת התורה. לאחר העליה הבאה ירד החתן מהבימה, פניו כבושות בקרקע, עודו מתקשה להתאושש מהמבוכה הקשה שעברה עליו אך לפני דקות ספורות.

הקריאה והתפילה המשיכו כסדרן, ובסיום התפילה ניגשה אחותו של החתן אליו, ובעיניים דומעות התחננה בפניו:

'אחי החתן היקר! יודעת אני כמה גדולה היתה הבושה, כמה נוראה.

ראיתי איך הסמקת והחווירת, הרגשת שהרסו את אחד הרגעים המרגשים בחיים שלך, רגע שאי אפשר להשיבו, והאמת שאנחנו – אחיותיך שבעזרת הנשים, קצת אשמות בכך שלא השכלנו לעקוב מקרוב מתי הרגע שלך...' "

"בכל זאת, אני מבקשת ממך שתסלח ותמחל לנו,

תקבל את הבזיון באהבה כגזירת מלך."

... כאן נשברו מילותיה והיא פרצה בבכי מר:

"ותזכור את הרגע הגדול הזה של הבושה שמחלת עליה עבורי, אחותך, הנשואה מזה קרוב לעשור, ולא מזמן בישרו לי הרופאים שבדרך הטבע אין כל סיכוי שאזכה לילדים."

"את הרגע הנשגב הזה בו בושת ונכלמת, תקבל באהבה ותזכה את הזכות הזו בשבילי, שבורא עולם יפתח את שערי ויעניק לי ילד במתנה!

אני יודעת שזה לא קל לך, ובכל זאת..."

עמדה האחות והתחננה, כשהיא בוכה בדמעות. והחתן, עודו נתון תחת הרושם של הבושה הקשה שנחל, החליט להתגבר.

זה היה לו קשה וצורב, העלבון עוד היה טרי, ובכל זאת החליט להיענות לבקשת אחותו, מחל בפה מלא, הודה לה' על רגע הבושה, וזיכה את זכות קבלת הבזיונות לאחותו – שתזכה להיפקד במהרה בדבר ישועה ורחמים!

שנה חלפה. ביום ח"י בשבט תש"פ, נשא המשפיע הגה"צ רבי אלימלך בידרמן שליט"א דברי חיזוק בישיבת 'ישועות משה' וז'יניץ שבמודיעין עילית.

לאחר שסיים את דבריו, ניגש אחד הבחורים, וביקש לשתף את הרב בסיפור...

הוא סיפר את כל הסיפור דברים כהווייתם, סיפור שהוא עד לו מכלי ראשון – שכן החתן הוא אחיו, האחות שביקשה את שביקשה, היא אחותו, ואז הוסיף בשורה שהרעימה את החלל:

באותו שבוע זכתה אחותו, ונפקדה בן!

כן, שנה אחרי, למעלה מדרך הטבע, באופן ניסי ממש – זכתה אחותו לחבוק בן ראשון, הפכה לאם נגד כל הסיכויים, בזכות רגע אחד של בושה שאחיה קיבל בגבורה ובאהבה, והקדיש את הרגע הזה לישועתה!

אחים יקרים, הסיפור הזה לא קרה מזמן, הוא סיפור טרי. יש בעולם עולל צעיר ורך, שהגיע לעולם בזכות רגע של קבלת בזיונות באהבה...

בזכות רגע יחיד של בושה שנמחל על אתר וזיכה בפתח חסר סיכוי בשערי שמים!

המסר של העולל הזה זועק משפתותיו המחייכות:

כשיש לנו הזדמנות לקבל בזיונות, זה רגע נשגב, נאצל, כביר.

זה רגע שכל כך כדאי נצל אותו, לקבל את הבושה באהבה, לחבק את הרגע הזה ולמנף אותו לתפילה, לפעול ישועה, להביא ברכה לעולם, עבורנו או עבור הקרובים לנו.

וככל שנהיה ערוכים לרגעים כאלה ונקבל את הבושה באהבה – כך נזכה שרגעי הבושה והבזיון יהיו הזדמנות עבורנו.

בעזרתם נזכה לפעול ישועות נכספות אף למעלה מדרך הטבע! (הרה"ג אשר קובלסקי שליט"א)

